

ברית דוד

חזרה

בשיעורים האחרונים למדנו על **ברית אברהם**, וראינו שבברית זו אלהים מבטיח לאברהם:

זרע – עם

ארץ – כנען, ישראל

ברכה – לאברהם ולזרעו, ודרך זרעו לכל העמים.

ראינו שברית אברהם היא **ברית ללא תנאי** ועל אברהם וזרעו למול את בשר עורלתם כאות לברית.

בפעם האחרונה למדנו על **ברית סיני**.

ברית זו נכרתה עם כל העם ולא רק עם משה, וראינו **שהברית הזאת היא עם תנאי**.

תנאי הברית

אם תשמעו בקולי אז יבואו עליכם כל הברכות האלו. אלוהים אוהב את העם ודואג לו ורוצה בטובתם, ולכן הוא מתחייב לתת להם ברכה גדולה עד בלי די, אך כדי לקבל את הברכה הזאת עליהם לשמוע בקולו, ולציית לדבריו. אך אם לא תשמעו בקולי יבואו עליכם כל העונשים והקללות האלו, וזאת כדי להשיב את לב העם אליו – זוהי מטרתו של ה', להשיב את העם אליו.

יחד עם זאת ראינו שגם אם העם לא ישמור את הברית, ה' כן יזכור את בריתו לאברהם והוא לא ימאס בהם ולא יכלם. (ויקרא כ"ז 44), כלומר ה' לא יעזוב את עמו.

ברית סיני מוסיפה תנאי לברית אברהם, תנאי לא בקשר לקיום ברית אברהם, זה כבר מובטח, אלא תנאי בקשר למועד קיומה. ומועד קיומה תלוי בעם ישראל כאשר כל העם יהיה מסור לה' בכל ליבו, אז תבוא הברכה שה' הבטיח לאברהם. איך אלוהים יכול להציב תנאי שכזה שאף עם לא יכול לקיימו? מי יכול לעמוד בתנאי שכזה? עקב כך שאלוהים מכיר את חולשותינו, הוא יודע שבכוחות עצמנו לא נוכל לעמוד בכך והוא הבטיח שהוא יתערב וימול את לבבנו, שהוא ישנה את ליבנו, את לב כל העם. ומתי הדברים האלו יקרו? בעת הצרה הגדולה, צרת יעקב לפני ביאתו של האדון.

ודבר אחרון לפני שניגש לברית דוד, בברית סיני האלמנט שמודגש מתוך ברית אברהם זה **הארץ**. מה קורה לעם בארץ? יבורכו או לא; האם העם יגורש מהארץ או לא?

ברית דוד

את הרמזים הראשונים על מלך מושיע אנו יכולים לראות כבר בבראשית ג'15, כאשר אלוהים אומר לנחש, שזרע האישה יגבר עליו. בהמשך אנו יכולים לראות בבראשית מ"ט 10-12 שה' מבטיח שמשבט יהודה יקום מישהו שיהיה המושל של עם ישראל, והוא ימשול בכל העמים ולא רק בעם ישראל.

ספר שמואל

ככל הנראה ספר שמואל נכתב בתחילת מלכותו של שלמה, כדי להראות שבעיני אלוהים בית דוד הוא בית המלוכה, ולא בית שאול; ושלמה הוא המלך הנבחר בעיני ה' ולא הבנים האחרים של דוד.

"וַיְהִי כִּי-יָשַׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיְהִי הַנְּחִי-לוֹ מִסָּבִיב מִכָּל-אִיָּבָיו: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-נָתָן הַנָּבִיא רְאֵה נָא אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבֵית אֲרָזִים וְאֶרְוֹן הָאֱלֹהִים יֹשֵׁב בְּתוֹךְ הַיְרִיעָה: וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל-הַמֶּלֶךְ כֹּל אֲשֶׁר

בִּלְבָבְךָ לֵךְ עֲשֵׂה כִּי יְהוָה עִמָּךְ: וַיְהִי בַלַּיְלָה הַהוּא וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֶל-נְתַן לְאָמֵר: לֵךְ וְאָמַרְתָּ אֶל-עַבְדֵי אֶל-דָּוִד כֹּה אָמַר יְהוָה הֲאֵתָה תִּבְנֶה-לִּי בַיִת לְשִׁבְתִּי: כִּי לֹא יִשְׁבְּתִי בְּבַיִת לְמִיּוֹם הָעֲלֹתִי אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֶהְיֶה מִתְהַלֵּךְ בְּאֶהֱל וּבְמִשְׁכָּן: בְּכָל אֲשֶׁר-הִתְהַלַּכְתִּי בְּכָל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִדְבַר דְּבַרְתִּי אֶת-אֶחָד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְרַעוֹת אֶת-עַמִּי אֶת-יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר לָמָּה לֹא-בְנִיתֶם לִי בַיִת אֲרָזִים: וְעַתָּה כֹּה-תֹאמַר לְעַבְדֵי דָּוִד כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֲנִי לִקְחֹתִיךָ מִן-הַנְּנוּחַ מֵאַחֵר הַצֹּאֵן לְהִיּוֹת נָגִיד עַל-עַמִּי עַל-יִשְׂרָאֵל: וְאֶהְיֶה עִמָּךְ בְּכָל אֲשֶׁר תֵּלַכְתָּ וְאֶכְרַתְּהָ אֶת-כָּל-אֵיבֶיךָ מִפְּנֵיךָ וְעַשְׂתִּי לְךָ שֵׁם גָּדוֹל כְּשֵׁם הַגְּדֹלִים אֲשֶׁר בְּאַרְצְךָ: וְשִׁמְתִּי מְקוֹם לְעַמִּי לְיִשְׂרָאֵל וְנִטְעַתְוִי וְשִׁכַן תַּחְתּוֹ וְלֹא יִרְגַז עוֹד וְלֹא-יִסִּיפוּ בְנֵי-עוֹלָה לְעַנּוֹתוֹ כְּאֲשֶׁר בְּרָאשׁוֹנָה: וְלִמָּוֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוִּיתִי שְׁפָטִים עַל-עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְהִנִּיחְתִּי לְךָ מִכָּל-אֵיבֶיךָ וְהִגִּיד לְךָ יְהוָה כִּי-בַיִת יַעֲשֶׂה-לְךָ יְהוָה: כִּי יִמְלֹאוּ יָמֶיךָ וְשִׁכַבְתָּ אֶת-אֲבֹתֶיךָ וְהִקִּימְתִי אֶת-זֵרְעֶךָ אַחֲרָיִךְ אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶיךָ וְהִכִּינְתִּי אֶת-מִמְלַכְתּוֹ: הוּא יִבְנֶה-בַיִת לְשָׁמַי וְכִנְנְתִּי אֶת-כִּסֵּא מִמְלַכְתּוֹ עַד-עוֹלָם: אֲנִי אֶהְיֶה-לוֹ לְאָב וְהוּא יְהִי-לִּי לְבֵן אֲשֶׁר בְּהַעֲוֹתוֹ וְהִכְחַתִּיו בְּשִׁבְטֵי אֲנָשִׁים וּבְנִגְעֵי בְנֵי אָדָם: וְחִסְדֵי לֹא-יִסוֹר מִמֶּנּוּ כְּאֲשֶׁר הִסְרֹתִי מֵעַם שְׂאוֹל אֲשֶׁר הִסְרֹתִי מִלְּפָנֶיךָ: וְנֹאמְן בֵּיתְךָ וּמִמְלַכְתְּךָ עַד-עוֹלָם לְפָנֶיךָ כִּסֵּאָךָ יְהִי נֶכּוֹן עַד-עוֹלָם: כָּכֵל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכָכֵל הַחֲזִיוֹן הַזֶּה כֵּן דְּבַר נְתַן אֶל-דָּוִד: וַיְבֹא הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֵּשֶׁב לְפָנָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר מִי אֲנִכִּי אֲדֹנָי יְהוָה וּמִי בֵּיתִי כִּי הִבְאַתְנִי עַד-הַלֵּם: וְתִקְטַן עוֹד זֹאת בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי יְהוָה וְתִדְבַר גַּם אֶל-בַּיִת-עַבְדְּךָ לְמַרְחֹק וְזֹאת תּוֹרַת הָאָדָם אֲדֹנָי יְהוָה" (שְׂמוּאֵל ב' ז' 1-19).

דוד הוכתר כמלך ישראל. הוא כובש את ירושלים, מתיישב בה ומכריז עליה כבירת ישראל. אחר כך, הוא מעלה את ארון אלוהים לבירה, בונה לעצמו בית, וברגע שיש לו פנאי – הוא חושב קדימה על ארון אלוהים וקורא לנתן הנביא ואומר לו (פסוק 2), שברצונו לבנות בית לה'. ובפסוק 3 נתן עונה לו ואומר "כל אשר בלבבך לך עשה כי יהוה עמך". אבל, באותו הלילה, אלוהים מדבר אל נתן (פסוקים 11-4), אלוהים אומר לנתן שיאמר לדוד: האם אתה תבנה לי בית? האם ביקשתי את זה מאחד משבטי ישראל? לא! אלוהים ממשיך ואומר דרך נתן מה הוא מתכוון לעשות, שהוא יבנה לו, לדוד בית ("כי-בית יעשה-לך יהוה").

מה זאת אומרת? אלוהים יקים לדוד בית מלוכה. שושלת של מלכים, כמו שהיה בממלכות האחרות וכמו שקיים עכשיו בירדן או בבריטניה (המלכים מבית לנקסטר או מבית יורק). כלומר המלכים הבאים על מלכות ישראל יהיו צאצאיו.

בפסוקים 16-12 מפורט בדיוק איך אלוהים יעשה זאת – אלוהים מבטיח לדוד ארבע דברים: שהוא (אלוהים) יקים זרע לדוד, שהוא יכין לאותו הזרע מלכות, המלך (הזרע) יבנה בית לשם אלוהים, ואלוהים יכונן את כיסא מלכותו (של הזרע) עד עולם.

למונח "זרע" בפסוק 12 ישנם שני מובנים, צר ורחב.

המובן הצר – זה שיצא ממך – הבן שלך.

המובן הרחב – בניך ובנותיך והצאצאים שלך.

הכותב בספר שמואל מתכוון למובן הצר של המילה. לזה שיצא ממעיו של דוד – בנו. ובהמשך אנו יכולים לראות ששלמה הוא זה שמגשים את הנבואה, ולאותו זרע אלוהים מבטיח שתהיה מלכות.

אותו הזרע שימלוך הוא "יבנה בית לשמי" דוד רצה לבנות בית לה', אלוהים אומר לו, לא, אתה לא תבנה לי בית, בנך יבנה לי בית.

אלוהים ממשיך ומבטיח, "וכננתי את-כסא ממלכתו עד-עולם" כיסא בתנך זה סמל לשלטון, מי שיושב על הכיסא הוא השולט. כלומר אלוהים מבטיח כאן שהשלטון של בית דוד יהיה עד עולם.

ולאותו הזרע (פסוקים 15-14), תהיה מערכת יחסים מיוחדת עם אלוהים, כמו אב עם בנו, וכאשר הוא יחטא, אלוהים יעניש אותו, אבל, חסד אלוהים לא יעזוב אותו כפי שקרה עם שאול, והמלכות שלו תהיה לעד. (שלמה וגם מלכים אחרים מבית דוד, חטא ונכשל בעבודת אלילים,

ולפי מה שנראה הוא נכשל באופן הרבה יותר חמור משאול, אבל יחד עם זאת עקב ברית דוד שלמה לא הוסר ממקומו). כלומר, שושלת בית דוד תמשך לעולם!

מה קרה לשושלת בית שאול? נמחקה! דבר זה לא יקרה עם בית דוד. דוד רוצה לבנות לאלוהים בית, אבל, אלוהים אומר לו, לא! אלא שהבן שלו יבנה לאלוהים בית, ואלוהים יבנה לו – לדוד, בית מלכים. לא כמו בית שאול שנמחק, אלא בית מלכים – שושלת שתהיה עד עולם!

בפסוק 16 יש לנו סיכום הבטחתו של אלוהים "וּנְאָמֵן בְּיָתְךָ וּמִמְלַכְתְּךָ עַד-עוֹלָם לְפָנַי כְּסָאֵךָ יְהִיָּה נֶכֶן עַד-עוֹלָם" נאמן – שורש המילה הוא מ"אמן", כלומר זה יהיה, זה נכון, זה יציב. שושלת המלכות מבית דוד תתקיים עד עולם, תמיד יהיה מישהו מזרע דוד שישב על כיסא המלכות.

דוד מבין זאת היטב (פסוקים 18-19). הוא מבין שמדובר לא רק על בנו שייוולד לו – אלא על שושלת.

אנו מדברים כאן על "ברית דוד", אבל בפסוקים אלו כלל לא כתוב לנו שזו ברית. אבל, כשקוראים במקומות אחרים שמתייחסים לכך, בקלות ניתן להבין שאכן זו ברית.

"וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֶל-יִרְמְיָהוּ לֵאמֹר: כֹּה אָמַר יְהוָה אֱ-תִפְרוּ אֶת-בְּרִיתֵי הַיּוֹם וְאֶת-בְּרִיתֵי הַלַּיְלָה וּלְבַלְתֵּי הַיּוֹת יוֹמָם-וּלְיַלְתֵּי בַעֲתָם: גַּם-בְּרִיתֵי תִפְרֹ אֶת-דָּוִד עַבְדִּי מֵהַיּוֹת-לוֹ בֶּן מֶלֶךְ עַל-כִּסְאוֹ וְאֶת-הַלְוִיִּם הַכֹּהֲנִים מִשְׁרְתֵי" (ירמיהו ל"ג 19-21).

למה מתכוון אלוהים באומר "בְּרִיתֵי הַיּוֹם"? אם השמש לא תזרח מחר, רק אז רשאי אלוהים להפר את בריתו עם דוד. ומהי הבטחת הברית? "בֶּן מֶלֶךְ עַל-כִּסְאוֹ".

מהו התנאי של הברית? איך תנאי!

אם כן, הברית שאלוהים כורת עם דוד, הינה חד צדדית וללא תנאי. לא משנה מה יקרה עם דוד או עם זרעו אחריו, אלוהים מחויב לצד שלו בברית, והמחויבות שלו היא, שמזרע דוד יהיה בן מולך על כסא דוד. דברים אלה נכתבים כאשר ירמיה נמצא כלוא בחצר המטרה, כלומר, כשהבבלים כבר בפלישה לארץ יהודה – כשנה שנתיים לפני החורבן.

העם מתחיל לחשוב שאולי אלוהים שכח אותם, והתשובה של ירמיה הייתה שאלוהים לא שכח ואלוהים נאמן לברית.

הנביאים ממשיכים ושופכים אור על ההבטחה / הברית הזאת.

"כִּי-יֵלֵד יֶלֶד-לְנוּ בֶּן נֹתָן-לְנוּ וְנָתַי הַמְּשָׁרָה עַל-שִׁכְמוֹ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פְּלָא יוֹעֵץ אֶל גְּבוּר אָבִי-עַד שֶׁר-שְׁלוֹם: לְסַרְבָּה (לְמַרְבָּה) הַמְּשָׁרָה וּלְשְׁלוֹם אֵין-קֶץ עַל-כִּסְאֵ דָוִד וְעַל-מְמַלְכְּתוֹ לְהַכִּין אֹתָהּ וּלְסַעֲדָהּ בְּמִשְׁפַּט וּבְצִדְקָה מֵעַתָּה וְעַד-עוֹלָם קִנְיָת יְהוָה צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה-זֹּאת: (ישעיהו ט' 5-6). (בשפות אחרות 6-7)

בפסוק הראשון ישעיה לא מציין איזו משרה ואיזה תפקיד יהיה לבן הזה, אך הוא מציין את שמותיו: "פלא יועץ", "אל גיבור", "אבי עד" "שר שלום". שמו של הילד הזה יהיה אל גיבור – אל שהוא גיבור! אבי עד – אב לנצח, אב לעד!

בפסוק 6 (7), ישעיה מספר על אותה המשרה שהוא רק ציין קודם לכן ש"תהיה על שכמו" של אותו ילד, ושהוא ישב על כיסא דוד ועל ממלכתו.

אם כן, שלמה לא יכל למלא את כל מה שנכתב בהבטחה זו, וגם לא אף אחד אחר מהמלכים שבאו אחריו שגם הם היו מבית דוד.

לכן, צריך להיות מישהו אחר מעבר לבן אדם רגיל. הוא צריך להיות גם אדם וגם אלוהים באדם אחד, וזה המשיח! ועל זה מדבר ישעיה הנביא.

השנים חולפות והעם נלקח לגלות, וברגע שהעם נלקח לגלות או מהגלות עצמה נכתב מזמור פ"ט.

בפסוקים 4-5 איתן האזרחי מזכיר שה' כרת ברית עם דוד. והברית הזאת היא "עד-עולם אֶכִּין זְרַעְךָ וּבְנֵי־יָדְךָ לְדֹר-וָדֹר כְּסֶאֶדְךָ סֶלָה".

בפסוק 27 מצוין הקשר המיוחד שבניהם – קשר בין אב ובן ("הוא יקראני אבי אֶתְּהָ אֵלֵי וְצֹר יִשְׁעֵתִי").

בפסוק 29-35 כתוב שחסד אלוהים שמור לו לעולם, ("לְעוֹלָם אֲשֶׁמֹר - אֶשְׁמֶר-) לוֹ חֶסְדִּי" ואם בניו לא ילכו לפי דרך ה' ולא ישמרו את מצוות ה', אלוהים יעניש אותם, אך... הוא לא יפר את בריתו. ("וְחֶסְדִּי לֹא-אֶפִּיר מֵעַמּוֹ... וְלֹא אַחֲלַל אֶת בְּרִיתִי").

בסוף המזמור (פסוקים 53-50), אפשר לראות את קריאתו וזעקתו של איתן האזרחי לאלוהים שלא ישכח את בריתו אשר הוא נשבע לדוד, שאמנם הם בגלות, אבל אלוהים לא השתנה, ואלוהים הבטיח והם בוטחים בו שהוא יקיים את הבטחותיו.

אבל....

יש לנו בעיה, אלוהים הבטיח אבל המציאות לא תואמת

כשקוראים מה שכתוב בשמואל ב' ועל מה שקורה היום, רואים שבעצם אין מלך לישראל. לא מבית דוד ולא מאף בית אחר.

אז מה קורה עם הבטחת אלוהים לדוד?

מה קורה עם ברית דוד?

האם אלוהים שכח את בריתו? לא! אלוהים לא שכח!

נבואה מקבילה לנבואה מספר שמואל נמצאת בספר דברי הימים א' פרק י"ז 1-14, אשר שופכת יותר אור על הנושא.

ספר דברי הימים

הספר נכתב אחרי שהעם חזר מהגלות. בספר לא עומדת השאלה איזו שושלת היא השושלת הנבחרת, כולם כבר יודעים ששושלת בית דוד היא השושלת הנבחרת, ולפיכך הדגש כאן כבר לא יהיה על כך שבית דוד הוא הבית הנבחר, אלא על מה קורה עם הבטחות ה' על זה שיבוא, היכן הוא המלך שאמור לשבת בכיסא דוד. אנו כבר 500 שנה אחרי דוד, ועדיין הוא לא בא, עדיין מחפשים את המשיח, את המלך מבית דוד. מתי הוא יבוא ויגאל אותנו, הנה חזרנו לארץ מהגלות, אבל אנחנו עדיין מתחת לשלטון הפרסים.

"וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יָשָׁב דָּוִד בְּבֵיתוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-נְתַן הַנָּבִיא הַנֶּה אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבֵית הָאֲרָזִים וְאָרוֹן בְּרִית-יְהוָה תַּחַת יְרִיעוֹת: וַיֹּאמֶר נְתַן אֶל-דָּוִד כֹּל אֲשֶׁר בִּלְבָבְךָ עָשָׂה כִּי הָאֱלֹהִים עִמָּךְ: וַיְהִי בִלְיָלָה הַהוּא וַיְהִי דְבַר-אֱלֹהִים אֶל-נְתַן לֵאמֹר: לָךְ וְאִמְרַת אֶל-דָּוִד עַבְדִּי כֹה אָמַר יְהוָה לֹא אֶתְּהָ תִבְנֶה-לִּי הַבַּיִת לְשָׁבֶת: כִּי לֹא יִשְׁבְּתִי בְּבֵית מֶן-הַיּוֹם אֲשֶׁר הֵעֵלִיתִי אֶת-יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֶהְיֶה מֵאֵהָל אֶל-מִמְשַׁכְּךָ: בְּכֹל אֲשֶׁר-הִתְהַלַּכְתִּי בְּכָל-יִשְׂרָאֵל הַדָּבָר דִּבַּרְתִּי אֶת-אֶחָד שְׁפָטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְרַעוֹת אֶת-עַמִּי לֵאמֹר לָמָּה לֹא-בְנִיתֶם לִי בַּיִת אֲרָזִים: וְעַתָּה כֹּה-תֹאמַר לְעַבְדִּי לְדָוִד כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֲנִי לְקַחְתִּיךָ מִן-הַנְּהוּה מִן-אֲחֵרֵי הַצֹּאן לְהִיּוֹת נָגִיד עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל: וְאֶהְיֶה עִמָּךְ בְּכֹל אֲשֶׁר הִלַּכְתָּ וְאִכְרִית אֶת-כָּל-אוֹיְבֶיךָ מִפְּנֵיךָ וְעָשִׂיתִי לָךְ שֵׁם כְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ: וְשִׁמְתִי מְקוֹם לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל וְנִטְעַתִּיהוּ וְשָׁכְנוּ תַּחְתָּיו וְלֹא יִרְגַז עוֹד וְלֹא-יוֹסִיפוּ בְנֵי-עוֹלָה לְבַלְתּוֹ כַּאֲשֶׁר בְּרָאשׁוֹנָה: וְלִמְיָמִים אֲשֶׁר צִוִּיתִי שְׁפָטִים עַל-יִשְׂרָאֵל וְהִכְנַעְתִּי אֶת-

כל-אויבך ואגד לך ובית יבנה-לך יהוה: והיה כי-מלאו ימך ללכת עם-אבתיך והקימותי את-זרעך אחרך אשר יהיה מבניך והכינותי את-מלכותו: הוא יבנה-לי בית וכננתי את-כסאו עד-עולם: אני אהיה-לו לאב והוא יהיה-לי לבן וחסדי לא-אסיר מעמו כאשר הסירותי מאשר היה לפניך: והעמדתיהו בביתי ובמלכותי עד-העולם וכסאו יהיה נכון עד-עולם: ככל הדברים האלה וככל החזון הזה כן דבר נתן אל-דוד" (דברי הימים א' י"ז 1-14)

גם כאן, בפסוקים 1-2, דוד פונה לנתן ואומר לו שהוא ירצה לבנות בית לאלוהים – ותגובת נתן זהה. מפסוק 7 אלוהים אומר לנתן מה לומר לדוד, ומפסוקים 11-14, יש את הבטחת הברית. בקריאה ראשונית זה נראה אותו דבר. אבל, אם נשווה את הכתוב בשמואל לדברי הימים, נשים לב למספר הבדלים חשובים ומהותיים:

- בשמואל כתוב (פסוק 12): " והקימתי את-זרעך אחרך אשר יצא ממעיך" – המובן של המילה "זרע" הוא כפי שצינו קודם במובן הצר. כלומר זה שיבוא ממש אחרך, מתוכך, שלמה. ואילו בדברי הימים (פסוק 11) : " את-זרעך אחרך אשר יהיה מבניך" – כאן מופיעה המובן הרחב של המילה – הזרע שיבוא מבני דוד, לא שלמה, אלא רחוק יותר.
- ובשני הספרים ההבטחות הינן דומות – אלוהים יכין את ממלכתו, הוא יבנה לאלוהים בית, אלוהים יכונן את כיסא ממלכתו עד עולם, ואלוהים יהיה לו לאב והוא יהיה לו לבן.
- בשמואל כתוב מה יקרה כאשר הוא יחטא (פסוק 14), ובדברי הימים הדבר לא מוזכר כלל, זאת מכיוון שבשמואל מדובר על הזרע המידי של דוד – שלמה, שהוא אדם רגיל שחוטא, ואילו בדברי הימים מדובר על הזרע שיגיע בסוף – אותו אל גיבור ואבי עד שישעיה דיבר עליו, המשיח, והוא לא יחטא, ולא יכול היה לחטוא.
- ההבדל הבא נמצא בפסוק 16 של שמואל לעומת 14 של דברי הימים

שמואל ב' ז' 16	דברי הימים א י"ז 14
ונאמן ביתך וממלכתך עד-עולם לפניך;	והעמדתיהו בביתי ובמלכותי עד-העולם
המלכות שלו תהיה לפניך לתמיד הדגש הוא שהמלכות של הזרע תהיה תמיד.	אני אשים אותו בביתי ובמלכותי. הדגש שה' ישים אותו בביתו ובמלכותו של אלוהים לתמיד.
כסאך יהיה נכון עד-עולם	וכסאו יהיה נכון עד-עולם
כיסאך – גוף שני (דוד)	כיסאו – גוף שלישי (זרע דוד)
ה' מבטיח לדוד שגם השושלת שלו וגם הממלכה שלו תישאר עד עולם. הדגש הוא על בית דוד.	הדגש כאן הוא לא על הכיסא של דוד, ולא על המלכות של דוד, ולא על המלכות של צאצאי דוד; אלא על כיסאו של זרע דוד – המשיח כיסאו של מי? של אל גיבור אבי עד של מלך המשיח יהיה נכון בבית ה' ובמלכותו עד העולם.

הנבואה משמואל התגשמה באופן חלקי בשלמה המלך ובמלכים שאחריו. אבל, התגשמותה המלאה של הנבואה הכתובה בשמואל והנבואה הכתובה בדברי הימים, תתקיים רק במשיח – באל גיבור, באבי עד!

ברית דוד מדברת על זרע, וברית סיני מדברת על הארץ.

אלוהים כבר בברית אברהם מבטיח להשיב את הברכה לעולם. בברית סיני אלוהים מצוין שהברכה תושב לעולם כאשר עם ישראל יעבוד את אלוהים בלב מלא.

ברית דוד מוסיפה שמי שיגשים את הברכה יהיה מזרע דוד, המשיח. הוא יהיה הכלי בידי אלוהים להשיב את העם אליו, הוא הזרע והכפרה כדי שחטאי העם והעולם יוכלו להיסלח. הוא זה ששיב את ישראל לאלוהים.

אמנם עד עכשיו אין מלך פיזי שיושב על הכסא כאן בארץ על מנת שיגשים את הברית, ההבטחה והנבואה. אבל, ישוע ישוב וישב על כסא דוד והוא יגשים לגמרי את ברית דוד.

אלוהים כבר עכשיו מעוניין שנהיה בקשר אישי איתו, בכבודו- בורא השמים והארץ. והוא, אלוהים, שלח את בנו, את ישוע, כדי לאפשר לנו לשוב אליו, לקבלו לליבנו, את אותו אל גיבור, אבי עד, ושדרך מותו על הצלב בעדינו – חטאינו נסלחו ויש לנו אפשרות להיות בקשר אישי איתו. להיות במערכת יחסים אישית.

ישוע מעוניין לפעול בנו, אז אנא נאפשר לו לעשות זאת.

אבי עד – האב הנצחי רוצה לתת לנו חיי נצח. ואל גיבור – אל שיכול לעשות ה כ ל, יכול גם יכול לעשות כל זה.